

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 02.09.1996, sp. zn. 3 To 595/96, ECLI:CZ:KSCB:1996:3.TO.595.1996.1

Číslo: 22/1997

Právní věta: Předchozí odsouzení či potrestání pachatele za trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák., jímž si pachatel přisvojil cizí věc nebo k tomu směřoval, je nutno považovat za odsouzení či potrestání za takový čin ve smyslu ustanovení § 247 odst. 1 písm. e) tr.zák. o trestném činu krádeže.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 02.09.1996

Spisová značka: 3 To 595/96

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Krádež

Předpisy: 140/1961 Sb. § 247 odst. 1 písm. e) 140/1961 Sb. § 234 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 12. 7. 1996 sp. zn. 1 T 183/96.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný K. K. uznán vinným trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a pokusem trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1 a § 247 odst. 1 písm. b), e) tr. zák. a odsouzen podle § 238 odst. 2 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák., k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na deset měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Současně okresní soud podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozenou H. K. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku se obžalovaný dopustil uvedených trestných činů tím, že dne 8. 2. 1996 kolem 12.30 hod. v Suchdole nad Lužnicí, v úmyslu zmocnit se vhodných věcí svévolně vnikl do bytu H. K. tak, že si odemkl vchodové dveře klíčem nalezeným v botníku na chodbě, načež byl v bytě přistižen poškozenou a později zajištěn přivolanou policejní hlídkou, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 4. 5. 1992 sp. zn. 1 T 60/92 byl odsouzen mimo jiné i za pokus trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1 a § 234 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky, z

jehož výkonu byl dne 18. 3. 1994 podmíněně propuštěn na zkušební dobu tří roků.

Proti citovanému rozsudku podal obžalovaný odvolání ihned po jeho vyhlášení, aniž je odůvodnil. K důvodům svého odvolání při veřejném zasedání uvedl, že odvolání směřuje do výroku o vině i o trestu. Uvedl dále, že poškozenou zná, šel k ní na návštěvu a ona prakticky svou výpověď u okresního soudu vzala zpět.

Krajský soud z podnětu odvolání přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a přezkoumal také správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání však neshledal důvodným.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly žádné vady zjištěny. Obžaloba byla podána pro skutek, který byl předmětem obvinění, a v rámci takto vymezeného skutku soud provedl dokazování. Byla respektována všechna ustanovení trestního řádu, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a práva obžalovaného na obhajobu.

V hlavním líčení okresní soud provedl v souladu s trestním řádem všechny důkazy opatřené v přípravném řízení a přicházející v úvahu z povahy věci. Rozsah dokazování byl dostatečný pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pro rozhodnutí ve věci, jak požaduje ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř.

Provedené důkazy okresní soud také náležitě hodnotil v souladu s požadavky § 2 odst. 6 tr. ř. a přihlédl přitom ke všem okolnostem případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu.

V odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud podrobně uvedl obsah jednotlivých důkazů, vyložil svoje úvahy, jimiž se řídil při jejich hodnocení. Uvedl také, které skutečnosti a na základě kterých důkazů vzal za prokázané, a vysvětlil rovněž své úvahy, kterými se řídil při podřazení skutkových zjištění pod konkrétní ustanovení trestního zákona. V tomto ohledu má rozsudek všechny náležitosti požadované ustanovením § 125 tr. ř. Jeho odůvodnění je dostatečně logické a přesvědčivé, jeho argumentaci proto není potřebné opakovat.

V zásadě lze říci, že důkazní situace nebyla nijak komplikovaná. Obžalovaný byl v bytě přistižen poškozenou a také zajištěn přivolanou policií. Poškozená při příchodu do bytu našla u obžalovaného cigarety, které chtěl odcizit. Nalezla také další cigarety v obývací stěně. Všechny tyto cigarety byly původně uloženy na jiném místě v uzavřené skřínce. Obžalovaný se již v přípravném řízení doznal k tomu, že do bytu vnikl proto, aby něco vzal. Přiznal také, že jeden kartón cigaret měl u sebe za oděvem a další připravil k odnesení a že do bytu vnikl za pomoci klíče nalezeného v botníku na chodbě domu. O skutkových zjištěních napadeného rozsudku tak není důvodu pochybovat.

Pochybení nebylo zjištěno, ani pokud jde o právní kvalifikaci žalovaného jednání. Obžalovaný vnikl do bytu poškozené bez jejího souhlasu, tedy neoprávněně, a překonal při tom překážku, jejímž účelem bylo zabránit vniknutí. V těchto skutečnostech byly důvodně shledány znaky trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. Obžalovaný měl v úmyslu něco si z bytu odnést, část cigaret měl již u sebe a další si k odnesení připravil. Tyto věci neodejmul z dispozice majitelky zcela jen v důsledku toho, že byl poškozenou přistižen. Správně proto okresní soud v této části posoudil jeho jednání jako pokus trestného činu podle § 8 odst. 1 a § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Zásadní otázkou, pokud jde o kvalifikaci žalovaného jednání, bylo jeho posouzení také podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. Okresní soud naplnění tohoto znaku skutkové podstaty spatřoval v tom, že obžalovaný byl v minulosti odsouzen pro pokus trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1 a § 234 odst.

1 tr. zák. a část nepodmíněného trestu vykonal. Přitom šlo o skutek, jímž obžalovaný směřoval k přisvojení si věci, které se chtěl zmocnit, nikoli jen k jejímu přechodnému neoprávněnému užívání. V činu, za který byl uvedeným způsobem potrestán, okresní soud správně spatřoval takový čin ve smyslu ustanovení § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., aniž to však blíže odůvodnil. V tomto ohledu je nutno argumentaci napadeného rozsudku doplnit.

Objektem trestného činu loupeže podle § 234 tr. zák. je jednak osobní svoboda, jednak majetek. Jak trestný čin loupeže podle § 234 tr. zák., tak trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák. tedy chrání tentýž objekt, resp. dílem tentýž objekt. Trestný čin loupeže podle § 234 tr. zák. je spáchán tehdy, jestliže pachatel proti jinému užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, i když tomu tak nemusí být vždy, zpravidla násilí či pohrůžka násilí směřuje proti tomu, kdo má věc u sebe. Trestný čin krádeže je spáchán mimo jiné ve smyslu § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák. tehdy, jestliže pachatel si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, a čin spáchá na věci, kterou má jiný na sobě nebo při sobě. Oběma trestným činům je společné zmocnění se cizí věci ať již dokonané či nedokonané. V obecné rovině tedy lze říci, že trestný čin loupeže podle § 234 tr. zák., pokud jím pachatel sleduje přisvojení věci, nikoli jen její přechodné užívání, postihuje mimo jiné stejné jednání, jaké je uvedeno v ustanovení § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák., pouze s tím rozdílem, že vyžaduje důraznější prostředky. S ohledem na tyto podobnosti je nutno konstatovat, že okresní soud důvodně spatřoval v předchozím odsouzení a částečně vykonaném trestu za trestný čin podle § 234 odst. 1 tr. zák. potrestání za takový čin ve smyslu § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. a jednání obžalovaného v této části posoudil také podle tohoto ustanovení.

Krajský soud poté přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu napadeného rozsudku. Ani v tomto ohledu pochybení neshledal. Trest ukládaný za dva trestné činy byl důvodně uložen jako úhrnný ve smyslu § 35 odst. 1 tr. zák. a byl vyměřen v rámci příslušné trestní sazby. Okresní soud přihlédl ke všem okolnostem, které jsou pro druh, výměru a způsob výkonu trestu rozhodné, jak jsou uvedeny v § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák., a v odůvodnění je také uvedl. Z hlediska nepodmíněnosti trestu důvodně přihlédl k dřívějšímu odsouzení a potrestání obžalovaného za závažný trestný čin a ke spáchání nyní projednávaného činu ve zkušební době podmíněného propuštění. Nepřihlédl však ani k polehčující okolnosti týkající se obžalovaného. Trest vyměřil jen mírně nad spodní hranici zákonné sazby. K výkonu trestu byl obžalovaný zařazen v souladu s podmínkami § 39a odst. 2 písm. c) tr. ř. Uložený trest, a to ani v jeho nepodmíněnosti a způsobu výkonu, nelze považovat za nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. zák. Ani v tomto ohledu krajský soud neshledal důvody ke zrušení napadeného rozsudku.

Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě škody, když poškozená se sice řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, tento nárok se však týká škody, která není součástí skutkových zjištění.

Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl.